

УДК 347.124:332.025.28

Олександр Задорожний,
аспірант
Запорізького національного університету,
адвокат

ДЕЯКІ ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ НОВЕЛ ЗАКОНУ УКРАЇНИ «ПРО ПРИВАТИЗАЦІЮ ДЕРЖАВНОГО І КОМУНАЛЬНОГО МАЙНА»

Статтю присвячено аналізу основних новел Закону України «Про приватизацію державного і комунального майна» від 18.01.2018 № 2269-VIII. Зокрема, йдеться про нову легальну дефініцію терміна «приватизація», нову юридичну модель визначення стартової ціни об'єктів приватизації, а також про відповідність Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод та практики Європейського суду з прав людини окремих положень Закону. За наслідками здійсненого правового аналізу Закону формулюються висновки і пропозиції, спрямовані на вдосконалення чинного законодавства в досліджуваній сфері.

Ключові слова: приватизація, формула стартової ціни, правова визначеність, тест на пропорційність, принцип «справедливого балансу», зупинення виконавчого провадження, стандарти ЄСПЛ.

Постановка проблеми. 07.03.2018 набув чинності Закон України «Про приватизацію державного і комунального майна» від 18.01.2018 р. № 2269-VIII [5] (далі – Закон). Цей Закон ознаменував собою перехід України до якісно нового етапу в розвитку правового інституту приватизації. Законом запроваджено принципово нові юридичні підходи, які докорінно змінюють юридичну модель приватизації, що існувала протягом всіх років незалежності України. Водночас такі підходи не повною мірою відповідають європейським стандартам, гарантованим Конвенцією про захист прав людини та основоположних свобод. Зазначене зумовлює необхідність аналізу новел Закону з метою формулювання пропозицій з їх удосконалення. Отже, актуальність дослідження є значною.

Аналіз досліджень і публікацій. Окремими питаннями правового регулювання приватизаційних відносин займалися Ю. Алданов, І. Бандурка, О. Дзера, Н. Демченко, В. Луць, В. Нагорняк, О. Скворцов, Р. Шишка, М. Шутов, В. Щербина та ін. Проте деякі проблемні аспекти правового регулювання відповідних відносин потребують додаткового дослідження.

Мета дослідження полягає у виявленні деяких проблемних аспектів правового регулювання суспільних відносин, що складаються під час приватизації державного і комунального майна, на підставі новел, запроваджених Законом, а також вироблення пропозицій щодо вдосконалення правового регулювання відповідних відносин.

Виклад основного матеріалу. У пояснювальній записці до проекту Закону України «Про приватизацію державного майна» (далі – проект Закону) [11] йдеться про те, що його метою є суттєве удосконалення, спрощення і скорочення процедур приватизації для досягнення високих темпів приватизації, прозорості та відкритості приватизаційного процесу, залучення широкого кола інвесторів до придбання державної власності

Погоджуючись із загальною прогресивною спрямованістю прийнятого Закону, необхідно все ж таки відзначити нагальну потребу вдосконалення деяких його новел.

Насамперед це стосується легальної дефініції терміна «приватизація», закріпленої в статті 1 Закону. Ця дефініція зводиться лише до того, що приватизація є різновидом відчуження державного або комунального майна на користь фізичних та юридичних осіб, які відповідно до цього Закону можуть бути покупцями. У Законі, порівняно з попереднім Законом України «Про приватизацію державного майна» [6], із дефініції необґрунтовано виключено таку конститутивну ознаку приватизації, як *спеціальна мета*. Водночас варто зазначити, що мета приватизації відокремлює її від інших суміжних правових інститутів відчуження державного майна та зумовлює її сутнісний зміст. Приватизація має більш глибоку мету, ніж звичайне відчуження, яке є елементом управлінської діяльності держави. Приватизаційна мета зумовлена не стільки отриманням певного грошового еквіваленту від відчуження майна, скільки спрямованістю

такого відчуження на прискорення розвитку соціально-економічної ефективності виробництва та структурної перебудови економіки [26]. Отже, легальна дефініція поняття «приватизація» не повною мірою розкриває зміст та суть цієї багатогранної правової категорії.

Понад це, як легальна дефініція, так і Закон в цілому не розмежовує приватизацію з іншими альтернативними видами відчуження об'єктів державної власності (зокрема, з відчуженням державної власності, що відбувається позаприватизаційним шляхом на підставі статей 75, 141 ГК України [3], Закону України «Про управління об'єктами державної власності» [8], Порядку відчуження об'єктів державної власності, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 6 червня 2007 року № 803 [9]). У свою чергу, відсутність такого законодавчого розмежування призводить до того, що на практиці деякі потенційні об'єкти приватизації продаються альтернативним позаприватизаційним шляхом. Зазначене підтверджується, з-поміж іншого, й тим, що така категорія справ розглядалася найвищою судовою інстанцією і щодо неї був зроблений правовий висновок Верховним Судом України в постанові від 06.09.2017 в справі за № 6-1081цс17 [25]. Як наслідок, піveledються законодавчі обмеження, притаманні приватизації (зокрема, те, що покупцями об'єктів приватизації, згідно зі статтею 8 Закону, можуть бути не всі, а лише певні суб'єкти, а також те, що приватизація здійснюється у певний спосіб та порядок, тощо). У кінцевому підсумку держава втрачає весь потенціал, закладений у цивільно-правовий режим приватизації [26].

Серед новел Закону особливої уваги заслуговує кардинально нова формула визначення стартової ціни об'єктів приватизації. В її основу покладено поділ (класифікацію) всіх об'єктів приватизації на дві великі групи: об'єкти малої та великої приватизації. При цьому на законодавчому рівні для кожної групи закріплено власний механізм визначення стартової ціни. Так, статтею 22 Закону унормовано, що стартова ціна об'єкта великої приватизації визначається радником (у разі залучення). У свою чергу, стартова ціна об'єкта малої приватизації визначається аукціонною комісією на рівні балансової вартості об'єкта (активів об'єкта) малої приватизації. У разі відсутності балансової вартості об'єкта (активів об'єкта) малої приватизації така вартість встановлюється аукціонною комісією на підставі вартості, визначеної відповідно до Методики оцінки, що затверджується Кабінетом Міністрів України.

Між тим, така модель формування стартової ціни об'єктів приватизації, на нашу

думку, видається невдалою. Зокрема, закріплений в законі юридичний механізм визначення стартової ціни об'єктів приватизації без проведення оцінки суперечить статті 7 Закону України «Про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність в Україні» [7, ст. 7], відповідно до якої проведення оцінки майна є обов'язковим у разі приватизації та іншого відчуження у випадках, встановлених законом, оренди, обміну, страхування державного майна, майна, що є у комунальній власності, а також повернення цього майна на підставі рішення суду.

Отже, маємо правову колізію, що, окрім іншого, порушує принцип верховенства права та не відповідає європейським стандартам щодо чіткості, ясності, зрозумілості закону. Відповідно до статті 8 Конституції України [1] в Україні визнається і діє принцип верховенства права. При цьому одним з основних фундаментальних елементів цього принципу є юридична визначеність, згідно з якою юридичні норми мають бути чіткими, ясними і недвозначними, оскільки інше не може забезпечити їх однакове застосування та не виключає необмеженості трактування у правозастосовній практиці. На це звертав увагу і Конституційний Суд України (далі – КСУ) у відповідних рішеннях від 22.09.2005 № 5-рп [19], 29.06.2010 № 17-рп [20], 11.10.2011 № 10-рп [21]. Європейський суд з прав людини (далі – ЄСПЛ) (зокрема, у рішенні по справі «Веренцов проти України», 11 квітня 2013 року [13]) також неодноразово підкреслював, що закони мають відповідати встановленому Конвенцією стандарту, який вимагає досить чіткого формулювання правових норм у тексті нормативно-правових актів, наголошуючи, що закон має бути доступним для зацікавлених осіб та сформульованим із достатньою точністю для того, щоб надати їм можливість регулювати свою поведінку, аби бути здатними – за потреби, за відповідної консультації – передбачити тією мірою, що є розумною за відповідних обставин, наслідки, які може потягнути за собою його дія [10].

У пояснювальній записці до проекту Закону [11] зверталася увага на те, що понад 90 % усіх державних активів уведено в експлуатацію 50-150 років тому. Водночас за загальним правилом стартова ціна об'єкта малої приватизації визначається аукціонною комісією на рівні балансової вартості об'єкта (активів об'єкта) малої приватизації. Відповідно, цілком очевидним є те, що стартова ціна об'єктів малої приватизації буде вкрай низькою.

З цього приводу варто звернути увагу й на те, що згідно зі статтею 5 Закону до об'єктів

малої приватизації належить надзвичайно широкий масив об'єктів приватизації. За великим рахунком, до об'єктів малої приватизації належать усі об'єкти, що не належать до об'єктів великої приватизації. При цьому до об'єктів великої приватизації належать об'єкти державної або комунальної власності (єдині майнові комплекси державних підприємств та пакети акцій (часток) суб'єктів господарювання, у статутному капіталі яких більше 50 відсотків акцій (часток) належать державі), вартість активів яких згідно з даними фінансової звітності за останній звітний рік перевищує 250 мільйонів гривень.

Видається, що у разі надзвичайно високих темпів приватизації, закладених в Законі, держава зіткнеться із ситуацією, коли державне майно буде розпродаватися фактично за безцінь. А це, без сумніву, не відповідає засадам внутрішньої та зовнішньої державної політики та меті приватизації.

Таким чином, на практиці складеться ситуація, за якої рентабельні та фактично вартісні об'єкти приватизації з *формальних міркувань* будуть відчужені державою за *необґрунтовано низькою ціною*.

Стосовно закріплення базового правила визначення стартової ціни об'єкта *великої* приватизації радником (у разі залучення), то цей підхід теж є невдалим, оскільки Закон взагалі *не встановлює жодних конкретних критеріїв* визначення стартової ціни об'єкту великої приватизації. Водночас делегування права формування стартової ціни об'єктів *великої* приватизації *приватним структурам* видається невиправданим. У цьому питанні, без сумніву, необхідний дієвий державний контроль. Тим більше, як свідчить практика сьогодення, не можна виключати того, що такі приватні структури можуть виявитися несумлінними або зловживатимуть своїми правами. Держава ж, замість економічного зростання, буде мати змогу лише розслідувати кримінальні провадження. На погляд автора, цитована формула визначення стартової ціни стосовно *великих* об'єктів приватизації є такою, що провокує зловживання, а отже, є корупційною. Окрім цього, як зазначалося вище, такий законодавчий підхід до формування стартової ціни суперечить верховенству права.

Ще однією новелою, яка грубо порушує вимоги Конвенції, є доповнення частини першої статті 34 Закону України «Про виконавче провадження» [4, ст. 34] пунктом 12, згідно з яким включення державних підприємств або пакетів акцій (часток) господарських товариств до переліку об'єктів малої або великої приватизації, що підлягають приватизації, неодмінно веде до обов'язкового зупинення

виконавчого провадження. Водночас, увівши таку підставу для обов'язкового зупинення виконавчого провадження, *законодавець взагалі не встановив строк дії такого зупинення*. І це при тому, що зупинення виконавчих дій за своєю правовою природою є *тимчасовим* заходом.

З цього приводу варто погодитись із зауваженнями Головного юридичного управління Апарату Верховної Ради України від 15.01.2018 до проекту Закону, в яких слушно вказується на неприйнятність таких положень, оскільки це призведе до ненадання виконання рішень судів, а отже, і до невиконання конституційного принципу, передбаченого статтею 129¹ Конституції, що кожне судове рішення є обов'язковим до виконання [10].

Варто зазначити, що КСУ неодноразово зазначав, що виконання судового рішення є невід'ємним складником права кожного на судовий захист і охоплює, зокрема, законодавчо визначений комплекс дій, спрямованих на захист і відновлення порушених прав, свобод, законних інтересів фізичних та юридичних осіб, суспільства, держави (пункт 2 мотивувальної частини Рішення від 13 грудня 2012 року № 18-рп/2012 [22]); невиконання судового рішення загрожує сутності права на справедливий розгляд судом (пункт 3 мотивувальної частини Рішення від 25 квітня 2012 року № 11-рп/2012 [23]) [10].

Також у пункті 43 мотивувальної частини Рішення КСУ від 26.06.2013 № 5-рп/2013 [24] останній зазначив, що він бере до уваги практику Європейського суду з прав людини, який, зокрема, в рішенні у справі „Шмалько проти України“ від 20 липня 2004 року [17] вказав, що право на виконання судового рішення є складовою частиною права на судовий захист, передбаченого *статтею 6 Конвенції* про захист прав людини і основоположних свобод: виконання рішення, ухваленого будь-яким судом, має розцінюватися як складова частина судового розгляду. Таким чином, право на судовий захист є конституційною гарантією прав і свобод людини і громадянина, а *обов'язкове виконання судових рішень – складовою частиною права на справедливий судовий захист*.

Неприйнятність запропонованих змін підтверджується також тим, що ЄСПЛ наголосив, що саме держава несе відповідальність за виконання остаточних рішень, якщо чинники, які затримують чи перешкоджають їх повному й вчасному виконанню, перебувають у межах контролю органів влади (див. рішення у справі «Сокур проти України» [16] від 26.04.2005 і у справі «Кришук проти України» [15] від 19.02.2009) [10].

Такий стан справ, окрім порушення статті 6 Конвенції, зумовлює додатково ще і свавільне втручання у права, гарантовані пунктом 1 статті 1 Першого протоколу Конвенції. Оскільки відсутність у заявника можливості домогтися виконання судового рішення про стягнення коштів, ухваленого на його користь, фактично матиме наслідком втручання у його право на мирне володіння майном, як це передбачено пунктом 1 статті 1 Першого протоколу Конвенції (рішення у справах «Войтенко проти України» від 29.06.2004 [14] та «Юрій Миколайович Іванов проти України» [18] від 15.10.2009) [10].

Варто звернути увагу на те, що згадуване рішення ЄСПЛ у справі «Юрій Миколайович Іванов проти України» [18] є *пілотним*. Згідно з правилом 61-4 Регламенту ЄСПЛ [12] пілотне рішення приймається лише в разі, якщо факти, викладені в заяві по відношенню до Договірної сторони, стосуються наявності *структурної або системної проблеми* чи іншої подібної *дисфункції*. При цьому в резолютивній частині пілотного рішення, крім заходів індивідуального характеру, зазначаються заходи *загального характеру*, які держава-відповідач повинна здійснити або привести свою діяльність у відповідність до норм Конвенції. До того ж, про прийняття пілотного рішення мають бути поінформовані Комітет Міністрів, Парламентська Асамблея Ради Європи, Генеральний Секретар Ради Європи та Комісар Ради Європи з прав людини.

З огляду на це, в резолютивній частині згаданого пілотного рішення ЄСПЛ вказано, що порушення України щодо невиконання рішень національних судів є наслідком несумісної з положеннями Конвенції практики, за що вона несе відповідальність і у зв'язку з чим сторони, права яких порушені, не мають ефективних засобів юридичного захисту.

ЄСПЛ постановив, що держава-відповідач повинна невідкладно – не пізніше ніж упродовж одного року від дати, на яку це рішення набуває статусу остаточного, відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції – запровадити ефективний засіб юридичного захисту або комплекс таких засобів юридичного захисту, спроможних забезпечити адекватне й достатнє відшкодування за невиконання або затримки у виконанні рішень національних судів, відповідно до принципів, встановлених практикою Суду.

Між тим, як зазначалося вище, безстрокове зупинення виконавчого провадження (як тимчасового заходу) суперечить пілотному рішенню ЄСПЛ, взятому на контроль провідними Європейським інституціями. Цим, без сумніву, порушуються міжнародні зобов'язання України.

Те ж саме стосується і новели Закону щодо припинення справ про банкрутства, яка також неминуче призведе до порушень Конвенції через те, що справи про банкрутство підлягають припиненню *на невизначений строк*.

Підсумовуючи наведене, з метою запобігання винесенню негативних рішень ЄСПЛ стосовно України та підняття престижу держави у світі, на нашу думку, доцільно внести деякі зміни до Закону.

Насамперед пропонуємо уточнити легальну дефініцію поняття «приватизація» та відмежувати цивільно-правовий режим приватизації від інших, зовнішньо схожих, але інших по суті *альтернативних* режимів платного відчуження державного/комунального майна.

По-друге, варто переглянути модель формування стартової ціни об'єктів приватизації, усунувши колізії та запровадивши ринкові механізми її визначення.

По-третє, потребує законодавчого вдосконалення і вирішення питання щодо *безстрокового* зупинення виконавчих дій та *безстрокового* припинення проваджень у справах про банкрутство. З метою дотримання принципу «пропорційності» та «справедливого балансу інтересів», упроваджених усталеною практикою ЄСПЛ, вкрай необхідним є встановлення *чіткого строку* зупинення виконавчих проваджень та неможливості порушення проваджень у справах про банкрутство.

Список використаних джерел:

1. Конституція України : Закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
2. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод: ратифіковано Законом України від 17.07.1997 № 475/97-ВР [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_004.
3. Господарський кодекс України : Закон України від 16.01.2003 № 436-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 18, № 19-20, № 21-22. – Ст. 144.
4. Про виконавче провадження : Закон України від 02.06.2016 № 1404-VIII // Відомості Верховної Ради. – 2016. – № 30. – Ст. 542.
5. Про приватизацію державного і комунального майна : Закон України від 18.01.2018 № 2269-VIII // Відомості Верховної Ради. – 2018. – № 12. – Ст. 68.
6. Про приватизацію державного майна : Закон України від 04.03.1992 № 2163-XII // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 24. – Ст. 348.
7. Про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність в Україні : Закон

України від 12.07.2001 № 2658-III // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 47. – Ст. 251.

8. Про управління об'єктами державної власності: Закон України від 21.09.2006 № 185-V // Відомості Верховної Ради України. – 2006. – № 46. – Ст. 456.

9. Про затвердження Порядку відчуження об'єктів державної власності : Постанова Кабінету Міністрів України від 06.06.2007 № 803 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/803-2007-п>.

10. Зауваження Головного юридичного управління Апарату Верховної Ради України до проекту Закону України «Про приватизацію державного майна» від 15.01.2018 (реєстр. № 7066) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=62455.

11. Пояснювальна записка до проекту Закону України «Про приватизацію державного майна» від 19.09.2017 № 7066 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=62455.

12. Регламент Європейського суду з прав людини від 14.11.2016 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : https://www.echr.coe.int/Documents/Rules_Court_ENG.pdf.

13. Рішення Європейського суду з прав людини у справі «Веренцов проти України» від 11.04.2013 (заява № 20372/11) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/974_945.

14. Рішення Європейського суду з прав людини у справі «Войтенко проти України» від 29.07.2004 (заява № 18966/02) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/980_223.

15. Рішення Європейського суду з прав людини у справі «Кришук проти України» від 19.02.2009 (заява № 1811/06) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/SO5701.html.

16. Рішення Європейського суду з прав людини у справі «Сокур проти України» від 26.04.2005 (заява № 29439/02) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/980_351.

17. Рішення Європейського суду з прав людини у справі «Шмалько проти України» від 20.04.2004 (заява № 60750/00) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/980_226.

18. Рішення Європейського суду з прав людини у справі «Юрій Миколайович Іванов проти України» від 15.10.2009 (заява № 40450/04) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/974_479/page2.

19. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням 51 народного депутата України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень статті 92, пункту 6 розділу X "Перехідні положення" Земельного кодексу України (справа про постійне користування земельними ділянками)

від 22.09.2005 № 5-рп/2005, справа № 1-17/2005. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/v005p710-05>.

20. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзацу восьмого пункту 5 частини першої статті 11 Закону України "Про міліцію" від 26.09.2010 № 17-рп/2010, справа № 1-25/2010. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/v017p710-10>.

21. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням 50 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень статті 263 Кодексу України про адміністративні правопорушення та пункту 5 частини першої статті 11 Закону України "Про міліцію" (справа про строки адміністративного затримання) від 11.10.2011 № 1-28/2011, справа 10-рп/2011 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/v010p710-11>.

22. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним зверненням товариства з обмеженою відповідальністю „ДІД Конс“ щодо офіційного тлумачення положень пункту 15 частини першої статті 37 Закону України „Про виконавче провадження“ у взаємозв'язку з положеннями частини першої статті 41, частини п'ятої статті 124, пункту 9 частини третьої статті 129 Конституції України, статті 115 Господарського процесуального кодексу України, пунктів 1.3, 1.4 статті 1, частини другої статті 2, абзацу шостого пункту 3.7 статті 3 Закону України „Про заходи, спрямовані на забезпечення сталого функціонування підприємств паливно-енергетичного комплексу“ (справа про стягнення заборгованості з підприємств паливно-енергетичного комплексу) від 13.12.2012 № 1-26/2012, справа № 18-рп/2012 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/v018p710-12>.

23. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним зверненням громадянина Шаповалова Олексія Леонідовича щодо офіційного тлумачення положень пункту 20 частини першої статті 106, частини першої статті 111-13 Господарського процесуального кодексу України у взаємозв'язку з положеннями пунктів 2, 8 частини третьої статті 129 Конституції України від 25.04.2012 № 1-12/2012, справа № 11-рп/2012 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/v011p710-12>.

24. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним зверненням акціонерної компанії „Харківобленерго“ щодо офіційного тлумачення положень пункту 2 частини другої статті 17, пункту 8 частини першої статті 26, частини першої статті 50 Закону України „Про виконавче провадження“ від 26.06.2013 № 1-7/2013, справа № 5-рп/2013 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/v005p710-13>.

25. Постанова Верховного Суду України від 06.09.2017 в справі № 6-1081цс17 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : [http://www.scourt.gov.ua/clients/vsu/vsu.nsf/\(documents\)/B34A545FB1DFB051C225819A004BCA99](http://www.scourt.gov.ua/clients/vsu/vsu.nsf/(documents)/B34A545FB1DFB051C225819A004BCA99).

26. Задорожний О. В. Мета як конститутивна ознака приватизації державного майна / О. В. Задорожний // Вісник Запорізького національного університету. – Серія: Юридичні науки. – 2017. – № 3. – С. 51-58.

Статья посвящена анализу основных новелл Закона Украины «О приватизации государственного и коммунального имущества» от 18.01.2018 № 2269-VIII. В частности, речь идет о новой легальной дефиниции термина «приватизация», новой юридической модели определения стартовой цены объектов приватизации, а также о соответствии Конвенции о защите прав человека и основополагающих свобод и практике Европейского суда по правам человека отдельных положений Закона. По результатам осуществленного правового анализа Закона формулируются выводы и предложения, направленные на усовершенствование действующего законодательства в исследуемой сфере.

Ключевые слова: приватизация, формула стартовой цены, правовая определенность, тест на пропорциональность, принцип «справедливого баланса», приостановление исполнительного производства, стандарты ЕСПЧ.

In the article are considered the the main law novel of the Law of Ukraine "On Privatization of State and Communal Property" dated January 18, 2018, No. 2269-VIII. In particular, it is a new legal definition of the term "privatization", a new legal model for determining the starting price of privatization objects, and compliance of certain provisions of the Law with the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms and the practice of the European Court of Human Rights. As a result of the legal analysis of the Law, the formulation of conclusions and recommendations aimed at improving the current legislation in this area.

Key words: privatization, formula of starting price, legal certainty, proportionality test, fair balance principle, suspension of the executive proceedings, ECHR standards.

